

PETŐCZ ANDRÁS

Szigligeten, parkban

*sétálsz a kedvenc fáid között, Szigligeten, a parkban,
és azt hiszed, ott van veled a macskád is, a macskád,
feketén, dorombolósan, ahogy az egy macskához illik,
azt hiszed, így lesz ez mindörökké*

*sétálsz a kedvenc fáid között, és azt gondolod, az idő
nem múlik, nem pereg el az idő, sőt, minden változatlan,
csak az évszakok változnak, azok is csak a mulattatásodra,
hogy lehessen olykor-olykor bosszankodni kissé*

*sétálsz a kedvenc fáid között, a parkban, hallod, ahogy
a fekete macskád puha mancsai alatt megszörren az avar,
ijedten rebbennek fel a madarak a földről, ahogy közelít
feléjük a társad, sötét macskaszeme izzik*

*eközben egyedül vagy, végtelen magadban, és a park is,
a park is annyira csendes, levél se rezdül, miként ha álom,
miként ha álom lenne mindez, valaha, egyszer, talán a jövő,
talán a jövő hozza a múltat, ide, a jelenbe*

*végtelen egyedül vagy, és közben magadban – séta a parkban,
nincsen a macska, de hallod a léptét, zörren az avar a mancsa alatt,
az idő nem múlik, akár az álom, minden mozdulatlan,
Szigliget – fák közt: megáll a szél is*

*sétálsz a kedvenc fáid között, a parkban, Szigligeten,
olyan az egész, mintha veled lenne a macskád is, a macskád,
dorombolósan és feketén, ahogy az egy macskához illik,
és azt hiszed, így lesz ez mindörökké*

Az igazi Chambord (2014, linómetszet)